

Laatste Bijbellezing ivm overlijden 12november

Ds. D. Chr. Overduin Dinsdagavond 9 oktober 1990

tekst: **Handelingen 26: 18** [lezen:1-23]

Zingen: Lofzang van Simeon: 1,2,5

Psalm 66:8 Lofz. van Zacharias: 5

Geliefden in de Heere Jezus Christus, de prediking is uit het gelezen schriftgedeelte.

Vers 18 --Om hun ogen te openen, en hen te bekeren van de duisternis tot het licht, en van de macht van satan tot God; opdat zij vergeving der zonden ontvangen, en een erfdeel onder de geheiligden, door het geloof in Mij.

Thema: - Daarom zal IK Hem een deel geven van velen
- Paulus prediking en verdediging van het Licht

Wij hebben de vorige keer gehoord van de ontmoeting met Agrippa en Festus. Agrippa en zijn vrouw Vernies. We hebben iets van hun persoonlijke situatie gezegd, en over het uitje, zo zagen ze dat, met heel veel dames en heren. Het in die tijd, door Festus voorbereid, om Paulus, waar zoveel over gesproken is, waar de geruchten van door de toenmaals bekende wereld gingen, om Paulus dan is in levende lijve te zien en te horen. Dat laatste stukje van dat hoofdstuk heb ik niet veel van gezegd, en dat wil ik nu niet doen.

De bewuste dag is aan gebroken, en met grote pracht en protserigheid is het gezelschap van de groten der stad Danice, en de legeraanvoerders, de bestuurders, de overste over duizend, ze zijn allemaal bij elkaar, zoals dat vaak gaat, de een probeert er al mooier en beter uit te zien, dan de ander.

En Festus mag het woord hebben, als hij ze toe gaat spreken, hier zie je nu eindelijk die man [Paulus], waar ik over aangesproken ben door de ganse menigte der Joden, in Jeruzalem en hier. En ze hebben geschreeuwd dat het niet behoorlijk is dat hij leeft. Ik heb niets gevonden, de doodstraf waardig, en hij heeft zich op de keizer beroepen, en ik heb besloten om hem daarheen te zenden....maar.... hier opent Festus ook even de werkelijkheid van zijn omstandigheden waarin hij verkeert.

Ik weet eigenlijk niet goed raad met deze Paulus, wat moet ik schrijven, ik kan hem naar de keizer sturen, maar...dan moet ik een brief meegeven waarin Paulus beschuldigingen staan. Wat moet ik zeggen, ik kan de keizer niet vermoeien met twisten intern tussen de Joden onderling, over hun wet, over een woord, en over hun godsdienst, dat kan niet.

Aan de andere kant is het zo'n apart geval, dat het lijkt, dat alles rond deze man tot beweging komt. En daarom heb ik nu deze Paulus voor jullie gebracht, misschien dat de samenkomst mij ruimte geeft, en de woorden en zinnen, en de achtergronden, waaruit ik een brief kan schrijven naar de keizer. Dat was in het kort het slot, van het voorgaande hoofdstuk, waar ik nu verder niets meer van zeg.,

En dan komt het ons voorgelezen Schriftgedeelte, wat ik niet allemaal in de breedte zal noemen, omdat verschillende zaken reeds aan de orde geweest zijn in Handelingen 9, bij de bekering van de apostel Paulus.

Ik wil trachten globaal de lijn aan te wijzen.

Dan zegt Agrippa tot Paulus, ' het is geoorloofd voor u zelf te spreken ' ...

Toen strekte Paulus de hand uit, en verantwoordde zich aldus,

een belangrijke zin....waarom.....hier staat Paulus wel heel dicht op, om niet te zeggen, rechtstreeks voor de stoel van Rome....Festus ook, dat was ook een vertegenwoordiger van het Romeinse recht met een mandaat van de keizer. Maar koning Agrippa is nog weer een etage hoger, hij is een koning, ook al staat hij onder het gezag van Rome.

Hij is een man die in zijn familie geschiedenis, voortdurend geconfronteerd is geweest, met zaken, betreffende met het Woord van God.

Johannes de Doper, Jezus Christus, de Herodus van de kindermoord,

Hij liet ook Jakobus onthoofden, ..Petrus en Johannes gevangen genomen, en hij heeft zijn vader, die uiteindelijk door een engel van God op deze plaats in Cesarea geslagen werd, ten dode toe, omdat hij zich als een god liet vereren, allemaal confrontaties met het Woord. Hij weet er heel wat van, uit de verhalen die hij heeft gehoord, en uit zijn persoonlijke ervaring.

Nu staat deze gezant van de Heere Jezus Christus, dat mannetje Paulus, die hij wel heel graag wilden zien en horen, zoals zijn vroegere familieleden, die ook Jezus wel wilde zien en horen.

Die aan de ene kant op Johannes aantrokken, en aan de andere kant bang voor hen waren, zo iets merk je nu ook hier.

Hij zit hier nog op zijn troon als een koning, maar of hij dat kan blijven, in de confrontatie met de Koning der koningen en de Heere der heren, dat is nog maar de vraag.

Dat bijzondere voorzienig bestel van God, de boodschap van de levende Koning en Heere rukt op, naar het hart van het rijk van deze wereld. Naar de godkeizer, die voor zich laat offeren, die zichzelf laat bewieroken als de heiland der wereld, als het eeuwige licht, als de verlosser van de mensen, de bringer van de vrede.

Dat Woord trek op, ook al is Gods werktuig een geketende, een gezant in de boeien. Dat is dat merkwaardige, waarvan wij mogen zeggen, je ziet er een glimlach in van de Heere God. Die zo heel anders is dan de machtigen van deze aarde, Zijn koninkrijk doet komen.

Nu zegt Agrippa heel vriendelijk, dat is op zichzelf al heel beleefd, meestal gaf men een wenk,.. hij zegt, het is u geoorloofd, je hebt de vrijheid nu, om voor uzelf te spreken.

Het woord geoorloofd betekend eigenlijk, om een pleidooi te houden voor jezelf, voor je onschuld, het klink een beetje...ja wel correct, maar te gelijktijd getuigt het van een stuk onkunde. Het gaat niet om een pleidooi voor zichzelf, ten diepste is Paulus een apostel, een gezondene, hij is een afgezant van de Heere.

Hij is verwaardigd om de boodschap verder te mogen dragen, meer dan anderen.

Van de Heere die leeft, tot in alle eeuwigheid, het evangelie van Gods genade te spreken.

Daarom, zoals Agrippa het bedoelde, zo hoeft het eigenlijk van Paulus niet. Want als hij iets gedaan heeft des dood waardig, dan is hij bereid om er voor te sterven, en als hij niets gedaan heeft dat de dood waardig is naar de burgerlijke wet, dan is Paulus ook bereid om te sterven voor de Naam en de zaak van de Heere Jezus Christus.

Maar het gaat niet om hemzelf, van.. hoe kom ik hier uit, hoe red ik mij het leven, maar het

gaat om Jezus Christus.

Wat een genade als dat zo mag zijn, want een mens gebruikt altijd alles, hij gebruikt God, hij gebruikt Christus, om zichzelf vrij te pleiten.

Maar nu gaat het om Hem, het Woord te mogen doorgeven, en dat is van een bijzondere grote genadige God,...en Paulus strekte zijn hand uit en verantwoordde zich aldus.

Dat gebaar kom je meer tegen, men noemt dit wel een karakteristiek gebaar, van de apostel. En ik heb ook wel eens gelezen, dat men dit opvatte, als een soort gebed... een gebed dat Paulus zijn handen als het ware, [zonder direkt gebedswoorden uit te spreken], zijn handen uitstreckte naar de Heere om hulp, dat heb ik al eens eerder genoemd.

Maar vanmiddag, kwam ik er opeens achter, terwijl ik dit stukje zat te lezen.... toen opeens,... ja...je zou zeggen, waarom denkt de mens daar nu niet eerder aan, maar zo is hij nu, toen kwam in gedachte, *'en Jezus Zijn hand uitstreckende raakte hem aan'*

En toen opeens wist ik het, dat is het, ... Paulus is dienaar van het evangelie. De Heilige Geest, denk ik, die wil ons dit niet meedelen, kijk, de één grijpt naar zijn neus, de andere naar zijn oor, dat zijn van die karakteristieke dingetjes, daar zitten de kinderen natuurlijk wel eens om te grinniken, maar dat is niet zo belangrijk.

Maar, als je dan bedenkt, dat dit nou de diepste intentie is van de boodschap, dat God Zijn handen uitsteekt naar mensen, ja God...maar het is Paulus...nou... en Paulus heeft niet in de verborgen raad Gods gezeten, die weet niet of dat er iemand of meer bij zijn, die door die eeuwige liefde van God ingesloten zullen worden, dat weet hij niet.

Maar hij weet wel, wat evangelie is, en als dienstknecht van dat evangelie, waar hij ook hoogpersoonlijk door Jezus zelf is aangeraakt, die Zijn handen naar Paulus heeft uitgestrekt.

Zo is er de hartelijke begeerte in het hart van de apostel, en het openbaart zichzelf in dit eigenaardige trekje, zoals sommigen noemen.

Het uitstrekken van de handen, waarin iets openbaar mag komen bij het begin....

o mensen...Jezus Christus is reddend verschenen.

Hij strekte Zijn hand uit, naar een melaatse, Hij raakte een dode aan als het moest, en hij zei 'dochtertje Ik zeg u ...sta op'

En vandaag is het nog zo, je kunt toch zo afschuwelijk ver weg niet zijn, zo melaats, zo besprongen door allerlei lasteringen en boosheden en angsten.

Of het staat Hem niet één ogenblik in de weg om Zijn hand uit te strekken en je aan te raken, door middel van een woord.

Milde handen, vriend'lijk ogen, zijn bij U van eeuwigheid. [Psalm 25 vers 3 berijmd]

Paulus , ik zeg het nogmaals, die heeft niet in de raad van God gezeten, die weet niet... wat Gods bedoeling is. Maar in hem persoonlijk komt wel iets uit, van wat nu de diepste betekenis is van de goede boodschap...God geopenbaard in het vlees.

*Die in onzen lagen stand,
Ons genadig bood de hand;
Want Zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid.*

[Psalm 136 vers 23]

Wat is dat schoon, en zuiver, al die heren en dames, met die rinkelende bellen, die opgetutte mevrouwen, die elkaar de loef af steken.

En de koning die zijn zichzelf heel verguld voelt dat hij hoogpersoonlijk een verstandig woord zou kunnen spreken, raad geven aan deze nieuw benoemde stadhouder, landvoogd, alles bij elkaar.

Met onder de dekmantel een hoop gruwelen, bloedschande...Agrippa met zijn zuster Bernice, het is alles even ellendig als je er doorheen zou kunnen kijken, door al die glamour. Nu, dat wonderbare evangelie, hoe scherp ook, hoe veroordelend ook al onze ongerechtigheden zijn, het is tocheen hand... die naar mensenkinderen grijpt.

Gij hebt mijn rechterhand gevat [Psalm 73 vers 23]

Ik hoop dat er iemand is , of meer, dat weet ik niet, voor wie dat een zegen is geweest.

Toen strekte Paulus de hand uit, en hij antwoordde zich aldus, dat is nu echt een dienaar van het heilig evangelie, William Huntington zegt ergens, een dienaar van Mozes, en van de wet van het werkverbond, die spreekt het liefst op zeer sombere toon, met een gemaakte stem, en zijn geliefkoosd onderwerp is hel en verdoemenis, zo is het niet met een dienaar van het evangelie, en dat heeft Huntington goed gezegd.

Hier kun je het gelijk al merken, dat Paulus in het begin, als hij zijn hand uitstrekt, zich gaat verantwoorden.

Ik acht mezelf gelukkig, o koning Agrippa, dat ik me heden voor u zal verantwoorden van alles waarover ik door de Joden beschuldigd word, niet overdreven, zoals gebruikelijk, met buitengewone tirades van lofwoorden en noem maar opnee...maar wel acht hij zichzelf gelukkig ... waarom?... merk je dan niet ...hij heeft zijn hand uitgestrekt, naar deze nazaat van Herodus, Ezau een Idumeeër, merk je dan niet, dat ten diepste die uitgestrekte hand, naar dat gezelschap wat daar zo zit, achter die hand zit een stil gebed, tot de hemel. Want er staat toch geschreven,

De koningen, hoe zeer geducht,
Zijn met hun heiren weggevlucht;
Zij vloten voor Uw ogen;
[Psalm 68 vers 6]

Er staat toch ook geschreven als het gaat over het heil,

* Koningen zullen uw voedsterheren zijn. [Jesaja 49 vers 23-26]

* Egypte zal met Morenland, Tot God verheffen hart en hand [psalm 68 vers 15]

* Ja elk der vorsten zal zich buigen, en vallen voor Hem neer [psalm 72 vers 6]

Het is Paulus vermaak niet, dat die Agrippa voor eeuwig wegzinkt, ...wie weet of dit eeuwige welbehagen van God, in die eeuwige liefde, zich zou ontfermen over deze man. Daarom ten diepste is hij zo blij, niet dat hij denk 'nu ben ik vrij'.

Maar deze dienstknecht is op een onopvallende manier bezig, om een pijl af te schieten, op het hart van koning Agrippa en zijn vrouw Bernice, en van alle heren en dames die daar aanwezig zijn.

Ik acht mij gelukkig dat ik heden voor u, zal verantwoorden van alles waar over ik van de Joden beschuldigd word, dat klink vrij neutraal, maar denk er maar over na, waaruit dat gelukkig achten van zichzelf zou hebben kunnen bestaan. Anders dan daarin, dat God hier de deur openzet om een woord te spreken tegen de vertegenwoordiger van de grote Keizer. Allereerst, omdat ik weet dat u kennis hebt van alle gewoontes en vragen die onder de Joden zijn.

Dat is zo...Agrippa weet er heel wat van, Bernice weet er ook heel wat van, het ligt in de lijn van al die confrontaties van de geschiedenissen van Herodus, ze zijn voor durend met die jongste broeder Jacob geconfronteerd ...gek hè

Dat Ezau altijd met Jacob geconfronteerd wordt...altijd weer, hoe je het ook keert of draait, telkens ontmoeten ze elkaar, dat is niet voor niets, wat dat betreft. Maar het is alleen goed, als Ezau voor die -Ene Broeder- de Heere Jezus Christus mag buigen, die heeft het eerstgeboorte recht.... echt.

Maar zo zie je, dat hier die sporen weer kruisen, ik weet dat je van alles en nog wat weet, van de Joden enz. Je bent wel niet zo streng Joods zoals je voorvaderen, maar.... aan de andere kant.

Je hebt zelfs recht in Jeruzalem bij de benoeming van een hogepriester, dat is geen kleinigheid, dan moet je geen vreemdeling in Jeruzalem zijn.

Daarom bid ik u, dat gij mij lankmoedig hoort...dat u even geduld wilt hebben, het aan wil horen, uit wil laten praten.

Nu krijg je de verdediging de prediking van het Licht, niet dat het Licht dat nodig heeft om verdedigd te worden, dat niet.

Maar wel dat het in het midden gesteld wordt tegenover alle duisternissen van deze wereld en van de valse godsdienst.

Het volgende gedeelte gaan we even snel door

Mijn leven dan van der jonkheid aan, van den beginne onder mijn volk, hoe dat geweest is te Jeruzalem, dat weten al de Joden.

Ik ben opgevoed aan de voeten van *Gamaliël* [was een belangrijk Joods leider in het sanhedrin en behoorde tot de farizeeën, Hij stond bekend als ruimdenkend en zeer gematigd.] en was daar kind aan huis.

Ze hebben mij daar allang van tevoren gekend, en als ze het zouden willen, ze willen het waarschijnlijk niet, want dan komen ze ook terecht in deze problematiek van de hele situatie waar we ons in bevinden.

Als ze het zouden willen,... dan zouden ze kunnen getuigen, dat ik naar de strengste sekte van onze godsdienst als een farizeeër geleefd heb. Onberispelijk.

Ik ben één van hen, en hoorde bij hen, en wil nog bij ze horen, in zoverre als zij met mij het Licht dat geschenen heeft, erkennen, als ze met mij...in de Zon, in het Licht, zo groot ze schoon, begeren te staan, dan wil ik nog met ze zijn.

Ik ben er gekipt en gebroed, dat weten ze, ze kennen mij, ze weten hoe serieus ik was, en niet zomaar alleen de vorm, om een beetje uitwendige godsdienst te doen, dat ik er alles voor over had.

Maar nu het merkwaardige, *ik probeer het jullie lezers*, het aan te laten voelen, hoe Paulus hier iets in het midden brengt, waarvan ze allemaal aanvoelen,...hé dat is vreemd,...

hij hoort eigenlijk bij die Joden, en hij hoort er niet bij, wat is dat toch.

Hij heeft dezelfde Bijbel en de zelfde waarheid, en toch staat hij als een misdadiger voor ons.

En nu sta ik en wordt geoordeeld over de hoop der belofte, die van God tot de vaderen geschied is.

Welke belofte, ..nouvoor iedere Israëliet was dat een hoofd kernbelofte...

De Messias...De Gezalfde.... Hoe ze dat verwachten laten we even in het midden, dat ze helemaal niet dachten aan het koninkrijk via het kruis, dat is vers twee, maar ze verwachten in ieder geval de Koning.

En de begenadigden hebben uitgezien naar een verlosser, niet alleen een verlosser van het juk van de vijanden, in de vorm van Romeinen, maar een bevrijding van alle ongerechtigheden

Hij zal Israel verlossen van al zijn ongerechtigheden.

Zo heeft de oude kerk gezongen,

'We blijven de Heere verwachten,

onze ziel wacht ongestoord'. [psalm 130 vers 3]

Onze twaalf geslachten, hebben gedurig dag en nacht, God dienende, gehoopt, dat *het* zou komen en vervuld zou worden.

Ik moet er nog even iets van zeggen, dus neem me niet kwalijk,

Onze twaalf geslachten

Schiet me opeens te binnen, maanden geleden in Waddinxveen, dat het opeens voor mij zo'n punt was,waar zijn die twaalf geslachten gebleven?

Er zijn er nog een paar aanwijsbaar in het land Kanaän, de rest...

Waar zijn die tien stammen gebleven, die al eerder weggevoerd waren naar verre landen...waar zijn ze gebleven?

Er wordt tot vandaag de dag nog naar gezocht, sommige helderzienden denken dat het de Nederlanders zijn, of de Engelsen, overblijfsels van die verloren stammen Israëls.

Een klein stukje hierover vind je in het boek Esther, de Joden die daar gebleven waren, in Perzië (het huidige Iran) en ook zij werden daar bewaard door God, er zat al een deel in Jeruzalem vanuit Babel, maar zij waren gebleven in Perzië .

Maar weet je wat mij zo aangrijpt, ..kijk....deze Paulus, dienstknecht van de Heere, die kan dat niet loslaten,... met z'n twaalfen zijn we, maar.. weet niet waar ze allemaal zijn, en die stervende Jacob heeft ze alle twaalf aangesproken.

Jacob heeft ze alle twaalf een zegen of een vermaning gegeven, en er zijn ook nog twaalf poorten in Jeruzalem.

Twaalf zonen, elke keer kom je dit tegen, twaalf stenen in de Jordaan, twaalf stenen op de borstplaat van de Hoge Priester, twaalf maal twaalf, maal tien maal tien, maal tien,... honderd vier en veertig duizend, een schare die niemand tellen kon, twaalf door de dood heen.

Kijk.....misschien bent u/ jij iemand kwijt, misschien zou je in een bepaald gezichtspunt, moeten zeggen , *'Wij zijn niet meer met z'n twaalfen'*.

Of...we zijn niet meer met z'n vijven of zessen of met z'n zevenen.

Waarom dan niet....is er één gestorven, nou dat niet, maar...die is er niet meer bij, die is weg, die wil niet meer van ons weten.

Kijk...dan moet je hier aan denken, dat die lieve Paulus zegt,.. 'twaalf'..

Tot dewelke onze twaalf geslachten dag en nacht hopen op die vervulling van de belofte, en dan kan iemand met zijn verstand zeggen,

'Ja...maar tien zijn er al zo weggevallen van de twaalf.

Tien... daar hoor je niets meer van...ja....maar dat is nu juist het wonder, hoop op God, Hij kan ze tevoorschijn brengen uit Perzië, uit Ethiopië, uit Egypte, of waar ze ook terecht gekomen zijn, je ziet er in de letterlijke zin iets van in deze tijd, zwarte Joden, uit plaatsen dat je denkt, daar wonen ze toch niet, misschien wel overblijfselen van de tien verdwenen stammen. In Israel geeft dat nog problemen , zijn het wel echte Joden.

Maar Paulus spreekt door de Geest, twaalf is twaalf, dat Ruben leve en niet sterf. Paulus is zelf een Benjaminit, ze zijn langs de rand van de ondergang gegaan, omdat de hele stam van Benjamin bijna werd uitgeroeid vanwege hun schandelijke zonden, hij is uit de leeuwenmuilen verlost. Dat twaalftal blijft, en nu nog zegt Paulus...twaalf...rationeel gezien... waar zijn die mensen dan, dat stelletje wat nog over is?Twaalf... God heeft het gezegd....

Ik heb het wel eens tegen mijn nu zalige broer Wim gezegd, we waren nog thuis ["Hij was verloren, en is gevonden" tekst Wim overlijden [1936-1986] kerkbode/website OHH nr.172/1986] toen hij in wanhoop verkeerde en het huis uitliep, mijn vader [1912-1990], die er niet mee overweg kon, [mijn moeder wel, maar die was op dat moment buiten bereik,] ...Wim zou met z'n vader gaan vechten, en toen ben ik op de late avond gaan zoeken, totdat ik Wim eindelijk in het schuurtje vond, in het glas, bloed liep uit zijn hand, daar zat hij wat oude stoelen kaal te schrappen, maar zo verwildert, en dan zag ik, dat elke keer als het glas bot was, dan ging hij zo met zijn volle hand op een oud stuk glas ...hup....en dan had hij weer een aantal stukken glas.

Wat voel je dan vreselijk ongelukkig, en dan was je bang, want Wim was zo sterk, en toen ik eindelijk heel voorzichtig de deur open deed, [dat ik maar vast binnen was,] toen zei hij, 'als je één woord zegt, dan sla ik je dood'

Ik heb niets gezegd, tot in de nacht heb ik hem laten praten, het einde was de bodem van de rivier, daar gaat Willem heen, zo zei hij.

En toen riep ik op dat moment,.... 'Wim..Wim..doe niet zo oneerlijk, jij hebt de hele avond gepraat, nu mag ik toch even wat zeggen, en ja hoor...eindelijk kwam het zo ver. Zeg Wim, we zijn met z'n tien, jij bent er ook bij, en Mientje en Corrie enz. met z'n tien, dat heeft God gedaan.

Dat heb jij niet uitgekozen, ik niet, we zijn met z'n tien, vader en moeder erbij, dat is met z'n twaalven, en jij mag dat nooit kapot maken, dat mag je niet doen, we horen bij elkaar, en je moet niet in de rivier springen, want er zijn maar twee kanten, of God haalt je er uit of de duivel, maar je wordt eruit gehaald. Ja..ik heb alles aangewend tot tranen toe, ...met z'n twaalven...hoe kun je nou één spaak eruit trekken.

En opeens zei Wim, 'Zeg maar dat ik morgenochtend kom' ...wat was ik blij. Maar daar voel je iets van,... met z'n twaalven, och...je kan alles niet meer bijhouden, je krijgt zelf je zorgen met je gezin, maar dat wil niet zeggen dat het weg is. Ik denk nog vaak bij goede tijding en slechte tijden, Heere God....met z'n twaalven...heb je er één over...nee toch... voor de boze, en God is zo machtig.

'Zult gij uit de dode niet herleven doen
opdat Uw volk zich in U verblijden' [Psalm 85 vers 2]

Kijk... dat geeft nu geen onverschilligheid hoor, maar dat geef binding en dat geeft de hoop op God, wanneer wij, menselijk gesproken, moeten wanhopen. Wanneer wij menselijk geen materiaal in handen hebben, ik zie een aanknopingspunt, we kunnen zus of zo, dat het allemaal niets helpt.

Dan, dan die troost, toen was eigenlijk ook het grootste deel al vergeten en in de dood.....
Waar zaten die lui allemaal?

En nu zegt Paulus hier, [in vers 7] tot dewelke onze twaalf geslachten, niet vroeger, maar nu, God dienende, *verhopen* te komen.

Je kunt zeggen, dat is het echte Israel, nacht en dag biddende, hopende te komen tot de vervulde belofte.

Je hebt gelijk, en toch één ding moet ik er nog bij zeggen, als je elkaar ver kwijt bent, broer, zuster, ouders, kind, dan moet je het toch eens over die boeg gooien, niet met preken, daar schiet je niets mee op, wat hoop jij eigenlijk, zou jij hopen daar te komen? Waar God in Christus is ?

Om vergeving te hebben, dan zou je ze toch raar zien kijken.

Net als met die soldaten, die sloegen alles kort en klein, moorden, branden plunderen, verkrachten en dan stormden ze ook de kerk binnen en er was er één die klom ergens op om zo'n crucifix in elkaar te hengsten, dat waren denk ik zeker geen protestanten, maar dat doet er even niet toe, toen riep er één... 'Laat hangen...Laat hangen'...niet kapot maken. Ik denk dat er ergens iets doorbrak. Als dat weg is dan is alles weg, nou ja... wij weten dat zit niet in dat crucifix, maar gaat even om de moraal van het verhaal. Als dat weg is dan is alles weg, het lijkt wel weg hoor.

Ruben staat z'n zichzelf ook dood te schamen, als zijn vader zegt 'Ruben ...jij bent de voortreffelijkste niet' maar ik geloof dat Ruben wel thuis gekomen is, wat zal de eeuwigheid openbaren als God de gordijnen wegschuift, we kunnen er niet te groot van denken, en er op pleiten, als de Heere je het geeft, want dat heb je niet van jezelf, Heere breng al Uw gevangenen weder, allemaal, zie verder op Uw erf volk neder, verkwik ze als de watervloed 'Die 't zuiderland herleven doet'. [psalm 126 vers 2]

Amen